

YİNE GÜNÜMÜZÜN BAZI ANNE –BABALARI İÇİN YAZDIM

“ BENİM OĞLUM YORULMAMALI”

“Bu Yazımı Sadece Anneler Babalar Okusun” yazımı bir haftada 1042 kişi okuyup, 159 kişinin paylaşması şahsen benim hayretime gitti. Demek ki bu konuda yaşanan bir sıkıntı söz konusu ki telefonla şahsi sıkıntılarını dile getiren okuyucularımda oldu. Yine Kadir Hoca gözüne kara bir gözlük takıp da anne - babaların hep yanlış taraflarını görüyor, diye aklınıza bir şey gelmesin. Yazıma olan bu ilgi karşısında bu haftaki yazımı da yine anne babalara ayırdım.

Ben, çocuklarının geleceği için olumlu yaklaşımda bulunan anne-babalarda gördüğüm doğru yaklaşımları da sizlere iletmeye çalıştım. Öğretmeni tarafından kulağı çekilip de odama gelip “ Müdür bey o öğretmenin elini öpmek istiyorum” diyen velilerim olduğu gibi, kulağı çekilince kurşun asker gibi odama gelip “ Müdür bey, çağır o öğretmeni ben bugüne kadar çocuğumun kılına dokunmadım. O öğretmen nasıl benim çocuğumun kulağını çeker” veya “ O öğretmen benim kızıma nasıl terbiyesiz “ dermiş, “ Benim kızımın nerede terbiyesizliğini görmüş,” veya “ Ben yalan söylerim ama benim çocuğum asla yalan söylemez “gibi veli tavırlarıyla da karşılaştım. Bunları “ Eğitim- Öğretim Dedikleri” kitabımda da geniş geniş anlattım.(www.kadirkeskin.net) Bana teşekkür etmek için gelen velilerimin çocuklarının sonlarını biliyordum. 29 Kasım günü Manisa Lisesi Mezunları derneğinin yemeğinde de bizzat gördüm. Kimisi vali, kimisi prof, kimisi ekonomist, kimisi hâkim, kimisi yargıtay üyesi kimisi sanayici, kimisi mühendis, kimisi iş adamı, kimisi yazar. Hepsi de ailelerinin ve ülkemizin onur duyabileceği evlatlar olup, bunların isimlerini okullarda verdiğim eğitim seminerlerinde öğrencilere veriyorum ve diyorum ki “ Bu öğrenciler zamanla annesini babasının yükünü paylaşan, onlara yük olmayan ve onların yükünü paylaşan, öğretmenlerini dinleyen, ders çalışan öğrencilerimizdi. Ders çalışmayan, annesini babasına yük olan, anne babasını, öğretmenini dinlemeyen öğrencilerimizin de hiç biri o gün yemekte yoktu. O öğrencilerimizin bir çocuğunu bugün Manisa organize sanayisi döve döve çalıştırıyor, diyorum. Çalışmayıp anne – baba parasına güvenenlerin de isim vermeden ne durumda olduklarını anlatıyorum. Öğrenciler de eğitim seminerlerimde kendilerini buldukları için inanılmaz bir dikkatle dinliyorlar.

Yazımın başlığına gelelim: “ BENİM OĞLUM YORULMAMALI”

Sabahleyin çocuğunu okula götüren velilerle, okul dönüşü yine çocuğunu, çocuğunun çantasını sırtlayarak taşıyan velileri görüyorum. Dün yine çarşıdan eve dönerken sokakta 12 -13 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir öğrencinin çantasını babası tarafından taşındığını gördüm. Nedense bilecenliğim tuttu. Yanlarından geçerken gayet nazik bir şekilde selam verip “ Çantasını bu delikanlı kendi taşısa olmaz mı?” dediğimde, baba gayet mağrur bir şekilde “ **BENİM OĞLUM YORULMAMALI**” diye cevap verdi. Ben de kendisine 50 yılım bu gençlerle geçiyor, emekli öğretmenim, hala da Manisa Özel Hedef Kolejinde öğretmenlik yapıyorum. Yarım asırlık gözlemim “ **ÇOCUĞUNU YORMAYANLAR, SONUNDA ÇOCUKLARI TARAFINDAN ÇOK YORULUYOR**” dediğimde, baba beni dikkate alarak dinlemeye başladı. Kısa zamanda tanıştık. Beni kahvede oturup çay içmeye davet etti. Ama vaktim olmadığı için görüşmek üzere karşılıklı iletişim adreslerimizi alarak ayrıldık.

Zamanla ailesi tarafından yorulan, anne- babasının yüküne ortak olan aile çocuklarının durumlarını yukarıda yazdım. Manisa'nın kenar mahallesinde babasını trafik kazasında kaybeden yetim bir öğrencim, annesinin yaptığı bohçaları Ulu Camii civarlarındaki kahvelerde satarak okuyan öğrencimiz bugün elçi, Selendi'den hafta sonu inşatlarda çalışarak okuyan öğrencimiz de BABACAN'ın en yakın mesai arkadaşı. Bunları yazıp da satırları çoğaltmanın gereği yok. İşte Başbakanımız Sayın DAVUTOĞLU ile Mezrada doğan 11 çocuklu bir ailenin 9. Çocuğu olan Maliye bakanımız Sayın Mehmet ŞİMŞEK. Ve iktidarıyla, muhalefetiyle diğer devlet büyüklerimiz, hepsi de, işçi, dar gelirli aile çocukları. Bu memlekette çok zengin aile çocukları da iktidara talip olmak için parti kurdular. Ama hiç biri sonuç alamadı. Zoru görünce hepsi de kaybolup gittiler. Amacım siyasi yazı yazmak değil. Bugüne kadar hiçbir siyasi makale yazmadım yazmaya da niyetli değilim. Çünkü bilmediğim şeylere burnumu sokmam. Ama bildiğim şeyleri de nerde olursa olsun söylemekten çekinmem. Bu yazımı da sakın bir siyasi yazı olarak algılamayan. Ben kendi alanındaki gördüklerimi ve yaşadıklarımı anlatmaya çalışıyorum ki, ileride kendi çocuklarımız yüzünden mağdur olmayalım. İşte size Psikiyatrist bir öğrencimden dinlediklerim. (Bu yazımı anlamanız için lütfen bundan önceki yazımı okuyun)

1-32 Yaşında oğlu için gelen bir anne şikâyet ediyor. “ **Doğru dürüst okumadı ama okul bitti. Şimdi de iş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere 'yorucu,**

bana yakışmaz, bu paraya çalışılır mı?’ gibi gerekçelerle işe gitmiyor. Bütün gün evde ‘ Onu getir, bunu al’ şeklinde emirler veriyor Yapmak istemediğimizde ‘ Beni doğurdunuz, yapmak zorundasınız çocuğunuz değil miyim’ diyor. Direnirsek üzerimize yürümeye kalkışıyor.”

2- 16 yaşındaki oğlu olan bir anne: ***“ Her sabah özel şoförün okula götürdüğü, haftalık harcaması asgari ücretten fazla olan, kredi kartıyla istediğini alabilen, okulu bitirince nasıl olsa babasının işinin hazır olduğunu, gençliğini ders çalışarak geçirmenin anlamsız olduğunu söyleyen ne annesini, babasını ne de okulda öğretmenlerini dinlemeyen ve herkesin şikayetçi olduğu bir evlat”***

(1980 öncesi Manisa Lisesinde 184 öğretmenden hiç birinin arabası yok iken, özel araba ile özel şoförle okula gelen öğrencimin hikâyesi www.kadirkeskin.net – Eğitim Öğretim Dedikleri kitabımda)

3-14 yaşındaki oğlu tarafından yaralandığını ağlayarak anlatan bir baba

4- Hepsinin son cümlesi aynı: ***“ Doğduğundan beri bir dediğini iki etmedik, koruduk, sevdik. Hiçbir şeyini eksik etmedik. Niçin böyle oldu? “***

İşte zurnanın “ ZIRT” dediği delik de burası. Kendi sorularına kendileri cevap veriyorlar.

Yazımı bir zamanlar Metin Akpınar’ın bir tiplemesiyle bitireyim. Çocuğu için “O hasta olmasın ben olayım, O oynamasın onun yerine ben oynayayım, o ders çalışmasın ben ders çalışayayım” dersiniz, bugün de ***“O YORULMASIN BEN YORULAYAYIM”*** dersek, biz de yarın psikiyatrist karşısında göz yaşı dökmek zorunda kalırız.

Yerim doldu. Herhalde bu konuda üçüncü bir yazı yazmak durumunda kalacağım. Kalın sağlıcakla.

Not: Yunus Emre Belediyesinin desteğiyle köşe yazarımız Kadir Keskin, Manisa Mesir ortaokulu öğrencileriyle beraberdi.

www.kadirkeskin.net

